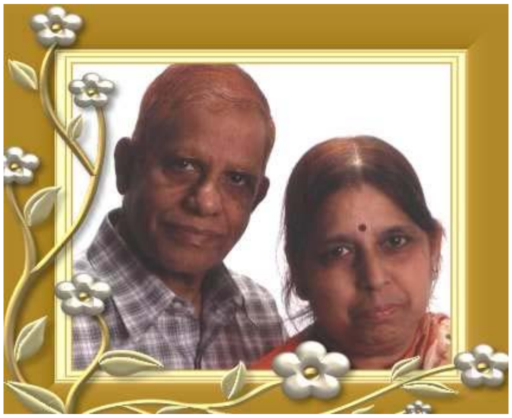

గోవిందరావూ - కథా!

వందలాది నవలలూ, వేలాది కథలూ, కథానికలూ, బాల సాహిత్యం, సినిమా కథలూ, విశ్లేషణలూ, సాహితీ విమర్శలూ..ఇలా అనేక ప్రక్రియల్లో దశాబ్దాలపాటు కృషి చేసిన, చేస్తున్న వసుంధర దంపతులు దాదాపు 30 సంవత్సరాల క్రిందట విరివిగా డిటెక్టివ్ కథలు కూడా వ్రాసేవారన్న సంగతి చాలా మందికి తెలియకపోవచ్చు. అప్పట్లో 'అపరాధపరిశోధన' అనే మాసపత్రిక వస్తుండేది. అందులో వైవిధ్యభరితమైన సస్పెన్స్,థ్రిల్లర్ కథలు అనేకం వాసారు వసుంధర గారు. వాటిల్లో కొన్నింటిని 'కౌముది' పాఠకులకోసం ప్రత్యేకంగా అందిస్తున్నాం. మేము చేస్తున్న ఈ వెరైటీ ప్రయోగం పాఠకులకి నచ్చుతుందని ఆశిస్తున్నాం..ఎప్పటిలానే మీ అభిప్రాయాల కోసం ఎదురుచూస్తుంటాం. - *సంపాదకుడు.*

నేనొక నిరుద్యోగిని. ఉద్యోగం కోసం ఏడాది నుంచి కాళ్ళరిగేలా తిరుగుతున్నాను.

నాకో అన్నయ్యున్నాడు. దూరప్రాంతంలో ఉంటున్నాడు. తనకు వచ్చే జీతంలోంచి అతి కష్టం మీద ఓ వందరూపాయలు నాన్నకు పంపిస్తున్నాడు.

నాకో చెల్లెలుంది. ఇంటర్మీడియట్ చదువుతోంది. అది చాలా అందంగా ఉంటుంది. దానికి ఎన్నికైన సంబంధం చూసి పెళ్ళిచేయాలని నాన్న ఆశ. అందుకోసం చాలా కష్టపడి డబ్బు పోగుచేస్తున్నాడు. తను జబ్బుపడ్డా డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళకుండా, తనకు ప్రాణం మీదకు వచ్చే అవసరం కలిగినా వాడకుండా ఆయన వేరే పదివేలు పోగేశాడు. ఆ డబ్బు కేవలం చెల్లెలి పెళ్ళికోసం!

ఒకళ్ళిద్దరు నన్ను అయిదేసి వేలు ధరావతు కడితే ఉద్యోగం ఇప్పిస్తామన్నారు. నాన్న

నాతో - "నిన్ను బియ్యేదాకా చదివించాను. నా ఇంట్లో ఉన్నంతకాలం తిండిపెడతాను. నీ ఉద్యోగానికి నా వల్ల పైసా సాయం కూడా లభించదు. నీ బ్రతుకేదో నీది -" అని ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు. కానీ బయటకు అప్లికేషన్సు పెట్టాలంటే డబ్బిస్తాడు పాపం. నా తిండి ఖర్చేకాక నిత్యం ఉతికిన బట్టలు వేసుకునేందుకు, షేవింగ్ వగైరాలకు - ఇంట్లో లోటులేదు.

ఆ కారణంగా బయటకు వెడితే చూసేవాళ్ళకు నేను చాలా దర్జాగా కనపడతాను. అదే నా ప్రాణాలమీదకు తెస్తుందని నేనూహించలేదు.

ఒకరోజున బజార్లో కనబడ్డాడో యువకుడు. అతడికి పద్దెనిమిదేళ్ళుంటాయేమో - అంతే!

మాసిన బట్టలు కట్టుకునాడు. అతడి కళ్ళలో పుట్టెడు దిగులు...

"నమస్కారం!" అన్నాడతడు.

ఎవరా అన్నట్లు చూశాను.

"నన్ను గోవిందరావంటారండి - అందరూ గోవిందా అని పిలుస్తారు. మీరూ అలాగే పిలవచ్చు..." అన్నాడతడు చనువుగా.

"నాకు నిన్ను పిలవాల్సిన అవసరమేమిటి?" అన్నానాశ్చర్యంగా.

"నన్ను పిలిస్తే పుణ్యం, పురుషార్థమూ - " అన్నాడతడు.

నేను చిరాగ్గా చూశానతడివంక. పరిచయం లేనివారితో నేను చనువుగా ఉండను. పరిచయం లేనివారు నాతో చనువుగా ఉంటే చిరాకు.

అతడు వెంటనే "సార్ - అసలు విషయం చెప్పేస్తాను. మా అమ్మ, నాన్న యాక్సిడెంటుకు గురై హాస్పిటల్లో ఉన్నారు. ఇద్దరూ ప్రమాదస్థితిలో ఉన్నారు. ఆపరేషన్ చేయకపోతే వాళ్ళు బ్రతకడం కష్టంట. డాక్టరేమో ఆపరేషనుకి వెయ్యిరూపాయలు కావాలంటున్నాడు..." అన్నాడు.

ఇదేదో అడుక్కునే బాపతని అర్థమయింది "నాకు డబ్బుకాదు కావలసింది - మీ సాయం... చాలా చిన్న సాయం..." అన్నాడు గోవిందరావు.

"హాస్పిటల్లో డాక్టర్లెవరూ నాకు తెలియదు..."

"డాక్టర్లెవరూ మాటవిని సాయం చెయ్యరు సార్. వాళ్ళకు డబ్బుకావాలి..." అన్నాడు గోవిందరావు.

"అయితే నేనేం చేయాలి..." అన్నాడు గోవిందరావు.

"నా కథ పూర్తిగా వింటే నా బాధ అర్థమవుతుంది సార్..."

నేనూ ఖాళీగానే ఉన్నాను కాబట్టి అతడి కథ వినసాగాను.

గోవిందరావు చాలా పేదకుటుంబంలో పుట్టాడు. తలిదండ్రుల కతడు తొమ్మిదో సంతానం. అతణ్ణి తలిదండ్రులు విశ్వనాథం దంపతులకు దత్తత ఇచ్చారు. విశ్వనాథం దంపతులకు పెళ్ళై పదేళ్ళయినా సంతానం లేదు. గోవిందరావును పెంచుకుని ఏడాది తిరక్కుండానే వాళ్ళకో కొడుకు పుట్టాడు. ఆ తర్వాత మరో అయిదేళ్ళలో మరో ముగ్గురు పిల్లలు కలిగారు. గోవిందరావు పాదం మంచిదని అంతా మెచ్చుకున్నారు. కానీ గోవిందరావుకు కష్టాలారంభమయ్యాయి.

అయిదేళ్ళ వయసులో వాడా ఇంట ప్రవేశించాడు. పదేళ్ళ వయసొచ్చేసరికి వాడికా ఇంట్లో అంతా పరాయివాళ్ళై పోయారు. పెంపుడు తల్లి వాడిని నానామాటలూ అనేది. కొట్టేది. వాడేం చేసినా తప్పుపట్టేది.

గోవిందరావు దీనికి తట్టుకోలేక కన్న తల్లిదండ్రుల దగ్గరకి పారిపోయాడు. వాళ్ళతణ్ణి తరిమికొట్టారు.

"మా బతుకే మాకు నరకంలా ఉంది. ఇక్కడున్నా నీకు చాకిరీ తప్పదు. చీవాట్లు తప్పవు. దెబ్బలు తప్పవు. అక్కడైతే నీకు కడుపునిండా తిండి ఉంటుంది. ఇక్కడదీ ఉండదు. వెళ్ళు... అక్కడికే పో..." అన్నాడు తండ్రి.

అంటే గోవిందారావా ఇంట్లో పనివాడిలా బ్రతకాలి. తిండికోసం ఆత్మాభిమానం చంపుకుని అక్కడుండాలి.

గోవిందరావు బాగా ఆలోచించి తిండికోసమే అయితే వాళ్ళింట్లోనే ఎందుకు పనిచేయాలో అనుకుని ఇంట్లోంచి బైటకు వచ్చేశాడు.

అప్పుడు వాడు పడ్డ కష్టాలన్నీ ఇన్నీ కాదు.

మూటలు మోశాడు. కప్పులు కడిగాడు. రాళ్ళు కొట్టాడు.

ఎంత కష్టపడ్డా ఎక్కడా వాడికి గౌరవం లభించలేదు. కడుపునిండా తిండి దొరకలేదు.

ఈలోగా ఓ గూండా వాడిని పట్టుకున్నాడు. వాడు గోవిందరావు సంపాదనలో వాటా అడిగాడు.

"నేను నీకెందుకు డబ్బులివ్వాలి?" అన్నాడు గోవిందరావు.

"నీకెవ్వరూ లేరుగా - నేను నీకు పెద్దన్నను..." అన్నాడా గూండా.

"నాకెవ్వరూ వద్దు. ఒక్కణ్ణే ఉంటాను..."

"ఉంటానంటే కుదరదు. నీకు నా రక్షణ అవసరం" అన్నాడా గూండా.

"ఎందుకు?"

"నువ్వింకా బాగా కుర్రాడివి. ఎవరైనా నీకాళ్ళూ, చేతులూ విరిచేసో, కళ్ళు పొడిచేసో నిన్ను బిచ్చగాణ్ణి చేయవచ్చు. అప్పుడు నువ్వు పూర్తిగా వేరొకరి మీద ఆధారపడాల్సుంటుంది..."

గోవిందరావు హడలిపోయాడు.

"అన్నా - నన్ను రక్షించు..." అన్నాడు.

"రక్షిస్తాను - డబ్బులివ్వు మరి..." అన్నాడు గూండా.

"డబ్బులివ్వు మరి.." అన్నాడు గూండా.

గోవిందరావు గూండాకు డబ్బులివ్వసాగాడు. కొన్నాళ్ళు గడిచేక గూండా గోవిందరావుతో - "ఒరేయ్ నువ్విచ్చే డబ్బులు నాకు చాలడం లేదు. కనీసం రోజుకి పదిరూపాయలైనా ఇస్తే తప్ప నిన్ను రక్షించలేనేమో!" అన్నాడు.

"నా సంపాదనే రోజుకి పదిరూపాయలు లేదు. నీ కెక్కణ్ణించి తెచ్చిచ్చేది?" అన్నాడు గోవిందరావు.

"జేబులు కట్ చేయకూడదూ - రోజుకి ఒకోసారి వెయ్యిరూపాయలు కూడా దొరకవచ్చు...." అన్నాడు గూండా.

"నేను దొంగతనాలు చేయను...." అన్నాను

"జేబు దొంగతనమంటే నేరమేం కాదు. కష్టమూ కాదు..." అంటూ గూండా వాడిని ప్రోత్సహించాడు.

గోవిందరావుకు భయం వేసింది. తను పతనం కావాలని ఇంట్లోంచి బైటకు రాలేదు. గొప్పవాడు కావాలనుకున్నాడు. గౌరవంగా బ్రతకాలనుకున్నాడు.

ఇప్పుడు దొంగతనాలకు దిగితే నలుగురూ ఏమనుకుంటారు?

విశ్వనాథం మంచిపనే చేశాడు - ఓ దొంగ వెధవనింట్లోంచి గెంటేశాడు - అనుకుంటారు.

లేనివాళ్ళవి లేకి బుద్ధులు - అనుకుంటారు.

గోవిందరావు మనసు కూడా దొంగతనం వైపు లాగుతోంది. ఈ ప్రపంచంలో గొప్పవాళ్ళందరూ ఏదోవిధంగా సాటివాణ్ణి దోచి డబ్బు సంపాదిస్తున్నారని అంతా అంటారు. మంచిగా ఉండేవాళ్ళు సామాన్యులుగా మిగిలిపోతున్నారు.

ఒకరోజు గోవిందరావు దొంగతనానికి సిద్ధపడ్డాడు. ఆ సమయంలో అతణ్ణి పోలీసులు పట్టుకున్నారు.

విధం చెడ్డా ఫలం దక్కలేదని గోవిందరావు బాధపడ్డాడు.

"అయినా ఇంకా దొంగతనం చేయకుండానే చేయబోతున్నట్లు పోలీసులెలా గుర్తించారా?" అని అతడికాశ్చర్యం కూడా కలిగింది. తనేమో పోలీసులకు తెలిసిన దొంగ కాదు. తన్ను వాళ్ళెలా అనుమానించారో?

పోలీస్ స్టేషన్లో ఇన్స్పెక్టరతడి వంక తీక్షణంగా చూసి - "నువ్విల్లు వదిలి ఎందుకు పారిపోయావు? నీ పెంపుడు తండ్రి ఫిర్యాదు చేశాడు" అన్నాడు.

అప్పుడు గోవిందరావుకు కలిగిన ఆశ్చర్యమింతా అంతా కాదు.

పెంపుడు తండ్రి విశ్వనాధం అతడి కోసం అన్వేషిస్తున్నాడు. ఎందుకో?

ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం తొందరగానే లభించింది.

నాలుగు రోజుల క్రితం ఓ స్కూలు బస్సుకు యాక్సిడెంటయింది. అందులో విశ్వనాధం పిల్లలు నలుగురూ ఉన్నారు. వాళ్ళకు బాగా గాయాలయ్యాయి.

గోవిందరావునలక్ష్యం చేయడంవల్లనే పిల్లలు ప్రమాదానికి గురయినట్లు చాలామంది భావించారు.

విశ్వనాధం వెంటనే గోవిందరావుకయి అన్వేషణ ప్రారంభించాడు. ఆయన నలుగురికీ చెప్పకున్నదేమంటే ఇంతకాలం గోవిందరావు తలిదండ్రుల దగ్గర ఉన్నాడనుకుంటున్నానని!

గోవిందరావు విశ్వనాధం ఇంట్లో ప్రవేశించాడు మళ్ళీ.

"ఎందుకు పారిపోయావురా?" అంది పెంపుడు తల్లి.

గోవిందరావు బయటి ప్రపంచాన్ని చూశాడు. అయిన వాళ్ళు లేనివాళ్ళకక్కడ రక్షణ లేదు. వాడిక విశ్వనాధం ఇల్లు వదలకూడదనుకున్నాడు. వాడి పెంపుడు తల్లిదండ్రులు కూడా వాడి నిప్పుడు బాగా చూసుకుంటున్నారు.

గోవిందరావు ప్రయివేట్గా మెట్రిక్ కట్టి పాసయ్యాడు. ఇంటర్మీడియట్లో చేరి అదీ పాసయ్యాడు. తర్వాత చదువుకోవాలని లేదనీ - ఏదైనా వ్యాపారం చేస్తాననీ అన్నాడు.

"వ్యాపారం చేయాలంటే రెండు ముఖ్యసూత్రాలు తెలుసుకోవాలి. ఒకటి - అందులోని మెలుకువలు నేర్చుకోవడం. రెండు - పెట్టుబడిగా ఒకరి ధనం కాక స్వంత డబ్బునే వాడడం. అప్పుడే పెట్టుబడి విలువ తెలుస్తుంది" అన్నాడు విశ్వనాధం. ఆయన గోవిందరావునో పెద్ద డిపార్ట్మెంటల్ స్టోర్లో పనికి కుదిర్చాడు. గోవిందరావక్కడే పని చేస్తూ వ్యాపారంలో మెలుకువలు నేర్చుకుంటున్నాడు.

ఇలా ఉండగా అక్కడ విశ్వనాధానికేదో తెలియని జబ్బుచేసి మంచాన పడ్డాడు. ఆస్తివ్యవహారాలు చూడ్డానికాయన బావమరిది కుటుంబంతో సహా వచ్చి అక్కడే మకాం పెట్టాడు. విశ్వనాధం కుటుంబానికి కష్టాలు ప్రారంభమయ్యాయి. అక్కగారిని మంచి మాటలతో మోసం చేస్తున్నాడు విశ్వనాధం బావమరిది. తమ్ముడుకదా అని విశ్వనాధం భార్య అతణ్ణి నమ్మింది.

విశ్వనాధం భార్య మోసపోతోందని గోవిందరావు గ్రహించాడు. తనే ఆ విషయం ఆమెకు చెప్పాలనుకున్నాడు. అయితే విశ్వనాధం బావమరిది గోవిందరావుకంటే తెలివయినాడు. అతడు తను కాజేసే డబ్బును - గోవిందరావు కాజేసినట్లుగా విశ్వనాధం భార్యలో అనుమానం రేకెత్తించాడు.

క్రమంగా విశ్వనాథం బావమరిది ఎత్తు ఫలించింది. విశ్వనాథం భార్య గోవిందరావునేమీ అనలేకపోయేది కానీ అతణ్ణి దగ్గరకు రానిచ్చేది కాదు. అతడి మాటలు వినేదికాదు.

ఈలోగా విశ్వనాథం బావమరిది ఇంకో పెద్ద పథకం వేశాడు. ఫలితంగా ఒక రోజున డిపార్ట్‌మెంటల్ స్టోర్‌లో దొంగతనం చేసినట్లు అతడి మీద తప్పుడు నేరం ఆపాదించబడింది. ఉద్యోగం ఊడింది.

గోవిందరావు తలెత్తుకోలేకపోయాడు.

తప్పు చేసినట్లు అతడి మీద నేరం ఆపాదించబడింది కాబట్టి - ఇంట్లో అంతా అతణ్ణి చిన్నచూపు చూడడమే కాక సూటీపోటీ మాటలనసాగారు. గోవిందరావు అన్నీ సహించాడు. విశ్వనాధానికి ఆరోగ్యం చేకూరితే మళ్ళీ అన్నీ చక్కపడతాయని అతడి ఆశ. కానీ విశ్వనాథం బావమరిది విశ్వనాధానికి సరయిన వైద్యం చేయించడం లేదు. విశ్వనాథం పూర్తి అసహాయ దశలో ఉన్నాడు.

ఇలాంటి సమయంలో దంపతులు చనిపోతే - విశ్వనాథం బావమరిది వాళ్ళ ఆస్తిని మొత్తం గుటకాయస్వాహా చేసి విశ్వనాథం పిల్లలను కష్టాలకు గురి చేస్తాడు. విశ్వనాథం బ్రతకాలంటే వెయ్యి రూపాయలు కావాలి.

"ఎంతో ఆస్తి ఉండి - వెయ్యి రూపాయల కోసం విశ్వనాథం దిక్కులేణి చావు చచ్చేలా ఉన్నాడు. ఆయన నాకు కన్నతండ్రి కాకపోయినా - నాలో కృతజ్ఞత ఉంది. నేను ఈ నాడీమాత్రంగానయినా ఉంటే అందుకాయనే కారణం. ఆయన్ను నేనెలాగైనా బ్రతికించుకోవాలి" అన్నాడు గోవిందరావు.

"అందుకు నేనేం సాయం చేస్తాను?" అన్నాను.

"చాలా సింపుల్ సార్! మనిద్దరం అప్పలస్వామి కిళ్ళీకొట్టు దగ్గరకు వెడదాం! అక్కడ నేను అప్పల స్వామిని పిలుస్తాను. మీరేమో అతడు చూస్తుండగా మీ పర్సు నాకిచ్చి - ఇది అమ్మగారికివ్వడం మరచిపోయాను. నువ్వింటికెళ్ళి ఇచ్చేసొచ్చేయ్ అనండి. నేనా పర్సు తీసుకుని వెళ్ళిపోతాను. అప్పుడు అప్పలస్వామి ఆశ్చర్యపోతాడు. నా నమ్మకాన్ని గురించి అతడివద్ద పొగడండి. సందు చివర మిమ్మల్ని నేను కలుసుకుంటాను..." అన్నాడు గోవిందరావు.

"ఒకవేళ పర్సు తీసుకుని గోవిందరావు వెళ్ళిపోతే?" ఈ సందేహం నా మనసులో కలిగింది. కానీ పైకి అనడానికి మొహమాటపడ్డాను. గోవిందరావు చూడ్డానికి చాలా పెద్దమనిషి తరహాగా ఉన్నాడు. మర్యాదస్తుడిలా కనబడుతున్నాడు.

గోవిందరావు నా మనసులో భావం చదివినట్లున్నాడు.

"సార్! మనం హాస్పిటల్‌కి ఫోన్ చేసి కనుక్కుందాం. విశ్వనాథంగారి పరిస్థితెలాగుందోనని నా మనసు తల్లడిల్లిపోతోంది..." అన్నాడు గోవిందరావు.

ఇందులో నాక్కలిగే నష్టమేం లేదు కదా అని వెంటనే అంగీకరించాను.

ఇద్దరం పక్కనే వున్న హోటల్లోకి వెళ్ళాం. గోవిందరావే డబ్బిచ్చి ఏదో నెంబరు తిప్పాడు - "గవర్నమెంటు హాస్పిటలేనా!" అన్నాడు. అవతల్నించి సమాధానం వచ్చిందో ఏమో - ఫోన్ నా కిచ్చి - "సార్! నాకు సరిగా వినబడ్డంలేదు. విశ్వనాథంగారి గురించి తమరే అడగండి" అన్నాడు.

రిసీవర్ అందుకున్నాను. అవతల్నించి ఎవరో - "హలో - జనరల్ హాస్పిటల్.... జనరల్ హాస్పిటల్..." అంటున్నారు.

నేను విశ్వనాథం పరిస్థితిని గురించి అడిగాను.

"అలాగే ఉంది. ఆపరేషన్ చేయాలి. అయినవాళ్ళెవరూ పూనుకోవడంలేదు. సాయంత్రం దాటితే ప్రమాదం కూడా..." అందవతలి గొంతు.

నేను గోవిందరావుకి విషయం చెప్పాను.

గోవిందరావు కళ్ళు తుడుచుకుని - "నాన్నా! సాయంత్రంలోగా నీకోసం వెయిరూపాయలు పోగుచేసే బాధ్యత నాది...." అన్నాడు.

ఫోన్లో అవతల క్లిక్ అన్న శబ్దం వినిపించడం వల్ల నేను రిసీవర్ పెట్టేశాను.

ఇద్దరం హోటల్లోంచి బయటకు వచ్చాం.

"సార్ - మనమిప్పుడు వెంటనే అప్పలస్వామి కిళ్ళీ కొట్టు దగ్గరకు వెడదాం - " అన్నాడు గోవిందరావు.

"అందువల్ల ప్రయోజనం?"

"అప్పలస్వామి కిళ్ళీకొట్టు మీద బాగా సంపాదిస్తున్నాడు సార్! వాడు నాకు వెయ్యిరూపాయలు అప్పుగా ఇస్తానన్నాడు. నాకు ఉద్యోగం కూడా ఇప్పిస్తాడు. నెలనెలా జీతంలోంచి రెండువందలు విరగ్గోసుకునే ఏర్పాటు చేస్తాడు. నా ఉద్యోగానికి చదువక్కర్లేదు. నమ్మకం కావాలి. డిపార్ట్‌మెంట్ స్టోర్‌లో నా మీద దొంగతనం నేరం మోపబడినట్లు అప్పలస్వామికి తెలుసు. ఆ నేరం అన్యాయంగా నా మీద మోపబడిందని వాడికి చెప్పాను. నమ్మడం లేదు. మీరు నాకు పర్సిస్తే నేను మారిపోయినట్లు అప్పల స్వామి గ్రహిస్తాడు...."

"నేనెవరో అప్పలస్వామికి తెలియదు - నువ్వు ముందుగా చెప్పి ఏర్పాటు చేసుకున్నావని ఊహించలేడా?" అన్నాను.

"అప్పలస్వామికి మీరు తెలియకపోవటమేమిటి?" అన్నాడతడు.

"అప్పలస్వామి అనే పేరు నేనెప్పుడూ వినలేదు..." అన్నాడు.

"అదేంటి బాబూ - అప్పలస్వామి అస్తమానూ మీ గురించి నాకు చెబుతుంటాడూ!" అన్నాడు గోవిందరావు.

"అసలు నేనెవరో నీకెలా తెలుసు!" అన్నాననుమానంగా.

"మీరెవరో నాకేం తెలుసు బాబూ? చాలాసార్లు మిమ్మల్ని అప్పలస్వామి కొట్టువద్ద చూశాను. ఎవరని అడిగితే కిళ్ళీకొట్టు పెట్టుకునేందుకు మీ నాన్నగారు తనకు చాలా సాయంచేశారని చెప్పాడు. మీరేమో దానగుణంలో తండ్రిని మించిన కొడుకన్నాడు. మీ వినయవిధేయతల గురించి ఎంతో మెచ్చుకున్నాడు...."

నాకు తెలిసి ఏ కిళ్ళీకొట్టువాడితోనూ నాకు పరిచయం లేదు. అప్పలస్వామి పేరుగల వాళ్ళెవరితోనూ పరిచయమున్న గుర్తులేదు. అదే గోవిందరావుకు చెప్పాను.

"అరే - చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉందే... అయితే మీకు సునీతమ్మగారు కూడా తెలియదా?" అన్నాడు గోవిందరావు.

"సునీత ఎవరు?"

"పక్కవీధిలో ఉంది వాళ్ళిల్లు. మీరు, సునీతమ్మ కలిసి తిరగడం చాలాసార్లు చూశాను. ఆమెకు నేను చాలాసార్లు బజారుకు సాయంగా వెళ్ళాను. మీ గురించడిగితే మీరిద్దరూ ప్రేమించుకున్నట్లు చెప్పింది -..."

"నీ మాటలు వింటూంటే నువ్వు మోసగాడివని చాలా అనుమానం కలుగుతోంది. నాకే సునీతా తెలియదు -" అన్నాను.

"నన్ను నిర్లక్ష్యం చేసినా, అగౌరపర్చినా - నా పెంపుడు తండ్రి ఆపదలో ఉన్నాడని అప్పలస్వామివంటి దుష్టుడి దగ్గర అప్పు తీసుకుని ఆయన్ను కాపాడాలనుకుంటున్న నన్ను మీరు మోసగాడని అనుమానించారు. సరే మిమ్మల్ని సాయమడగడం నా పొరపాటు. కానీ మీరు పొరపాటుపడ్డారని నేను రుజువు చేయాలి. రండి... పక్క వీధిలో సునీతమ్మ ఇంటికి వెడదాం. ఆమె మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టకపోతే - మీరు నాతో అప్పలస్వామి కిళ్ళీగొట్టు దగ్గరకు రానవసరంలేదు..." అన్నాడు గోవిందరావు.

ఇదేదో తమాషాగా ఉందనిపించింది.

ఇద్దరం పక్క వీధిలోకి వెళ్ళాం. గోవిందరావు నన్నో ఇంటి ఆవరణలో తీసుకుని వెళ్ళాడు. అక్కడ నుంచి పూలతోట ఉంది. తోటలో ఓ అమ్మాయి పూలు కోసుకుంటోంది.

"సునీతమ్మా - ఎవరొచ్చారో చూడు..." అన్నాడు గోవిందరావు.

ఆ అమ్మాయి వెనక్కు తిరిగి నన్ను చూసి - "అరే! రాజూ నువ్వా? ఎన్నడు లేనిది మా ఇంటి ఆవరణలో అడుగుపెట్టావేమిటి?" అంటూ ఒక్క ఉదుటున నన్ను సమీపించి బలంగా కౌగిలించుకుంది.

ఒక్క క్షణం నాకు ప్రపంచం తెలియలేదు. ఆమె చాలా అందంగానూ, ఆకర్షణీయంగానూ ఉంది. చనువుతో కూడిన ఆమె బిగికౌగిలి ఒక్కసారి నన్నే లోకాలకో తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది. విడిపించుకోవాలని కూడా నాకు తోచలేదు.

ఆమె నన్ను తనే వదిలిపెట్టి - "ఏమిటీ - మాట్లాడవు? రెండురోజుల్నుంచీ కనిపించడంలేదు. నా మీద కోపం వచ్చిందా? నీ కోసం నెహ్రూ పార్కులో చూశాను. తెలుసా?" అంది.

నేను తమాయించుకుని - "నా పేరు రాజు కాదు. మిమ్మల్ని చూడడం ఇదే మొదటిసారి -" అనాను.

"నువ్వు రాజువి కాదూ?...." అందామె ఆశ్చర్యంగా.

"కాదు. మీరంటున్న ఆరాజెవరో నాకు తెలియదు..."

ఆమెకు నా మాటలమీద నమ్మకం కుదరడానికి కాసేపు పట్టింది. అప్పుడామె ఎంతో సిగ్గుపడి - "అచ్చం రాజులాగే ఉంటే పొరపడ్డాను. నన్ను మన్నించండి" అంది.

ఆమె సిగ్గుకూడా ఎంతో అందంగా ఉంది. ఆమె నా కిచ్చిన అపురూపమైన కానుక- నేను రాజును కాలేకపోయినందుకు బాధగా ఉంది. నేనామెను మన్నించాలా?

"అయినా గోవిందరావేడీ! నాతో ఇలా ఆడుకోవడం తప్పని తెలియదూ?" అందామె.

నేను వెనక్కి తిరిగి చూశాను. గోవిందరావు లేడక్కడ.

"రాజునుచూస్తే నాకు వళ్ళు తెలియదు. గోవిందరావు సిగ్గుతో పారిపోయుంటాడు..." అంటూ సిగ్గుపడిందామె.

"సెలవు..." అంటూ అక్కణ్ణించి కదిలాను.

"మరెప్పుడైనా మా ఇంటికి రండి. మిమ్మల్ని మా బావకు చూపిస్తాను. వచ్చే నెలలోనే మా పెళ్ళి..." అని .... "బావంటే రాజు. మీరు నిజంగా రాజు కాదు కదా!" అందామె.

"నమ్మకం కుదరకపోతే మా ఇంటికి రండి ..." అన్నాను నవ్వుతూ.

"లేదులెండి - బావ మాటకూ మీ మాటకూ కొద్దిగా తేడా ఉంది. అదీకాక పెళ్ళయ్యేదాకా ఈ ఇంట్లో అడుగు పెట్టనని బావ ప్రతిజ్ఞ పట్టాడు. అందుకే మీరొస్తే ఆశ్చర్యపోయాను..." అందామె.

జరిగిన అనుభూతి నన్నింకా వదలడంలేదు. అందుకే నా వళ్ళింకా జల్లుమంటోంది. ఆమె కూడా ఆ అనుభూతి వదలనంటోందేమో - ఆమె కళ్ళలోని సిగ్గులు తొలిగిపోవడం లేదు.

ఆమెను విడిచి వెళ్ళాలంటే కష్టమనిపించింది. అతి కష్టం మీద ఆ ఇంటి ఆవరణంలోంచి బైటపడ్డాను. ఆ తర్వాత ఎటు నడుస్తున్నానో నాకు తెలియలేదు కాసేపు. తెలిసాక గోవిందరావు గుర్తుకొచ్చాడు. ఆ వెంటనే ....

కిళ్ళీ కొట్టు అప్పలస్వామి... పర్సు....

పాపం - అతడు నిజమే చెప్పాడు. అతడికి నేను పర్సునిచ్చి సాయపడాల్సింది. ఇంతమందికి తెలిసిన ఆ వ్యక్తి నన్ను మోసం చేస్తాడా అనుకుంటూ అప్రయత్నంగా జేబులో చేయిపెట్టి ఉలిక్కిపడ్డాను.

జేబులో పర్సులేదు, ఏమయింది? ఒక్క ఉదుటున వెనక్కు తిరిగి మళ్ళీ ఆ ఇంటికి వెళ్ళాను. తోటలో సునీత కనబడలేదు నాకు పర్సుగానీ అక్కడ పడిందేమోనని వెతికాను. కనపడలేదు. ఒకవేళ పర్సు పడిపోతే ఆమె తర్వాత చూసి ఇంట్లో దాచిందేమోనన్న ఉద్దేశ్యంతో తోటలోంచి ఇంటి గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళాను. అందుకు కొన్ని మెట్లెక్కి పక్కకు తిరగాల్సి వచ్చింది.

అప్పుటికప్పుడు ఇంటికి తాళమెలా పడింది!

నేను జాప్యం చేయలేదు. చుట్టుపక్కల వాకబు చేశాను. ఆ ఇంట్లోవాళ్ళు రెండురోజులుగా ఊళ్ళో లేరు. ఇంకో నాలుగురోజులుదాకా రారు. ఆ ఇంటాయనకు ముగ్గురు కొడుకులు. అందరూ పెద్దవాళ్ళు. ఆ ఇంట్లో పెళ్ళికాని ఆడపిల్లలు లేరట.

అంటే నేను మోసపోయానా?

నా పర్సుకోసం గోవిందరావు, సునీత కలిసి ఇంత పెద్దనాటకమాడారా?

ఎందుకో ఇదంతా పర్సుకోసం నాటకమంటే నమ్మశక్యంగా లేదు. అందుకే నేను ఆ వెంటనే ఉమాపతి ఇంటికి వెళ్ళాను.

ఉమాపతి రచయిత. నాకంటే పదేళ్ళు పెద్దవాడు. మానవ మనస్తత్వాన్ని కాచి వడపోస్తాడు. అందువల్లనేమో ఆలోచనల్లో అతడు నా కంటే పాతికేళ్ళు పెద్ద.

జరిగిందంతా ఉమాపతికి చెప్పుకుని... "ఇదేమిటంటావ్? నేను మోసపోయానా?" అనడిగాడు.

"నువ్వు మోసపోయావు. గోవిందరావు నీపై రకరకాల ప్రయోగాలు చేశాడు. ముందతడు నీనుంచి జాలిగాథ ద్వారా చందా రాబట్టాలనుకున్నాడు. అది కుదరదని తెలియగానే అప్పలస్వామి కథ చెప్పాడు. అదీ నమ్మవని తెలిసాక సునీత మంత్రం వేశాడు. సునీత పూలు కోసుకుందుకన్నట్లుగా ఆ ఇంటి పూలతోటలో చేరి నీకోసం వేచి ఉంది. నువ్వాఖరి మంత్రంలో పడిపోయావు. నువ్వు సునీత కౌగిలి మైకంలో ఉండగా గోవిందరావు నీ పర్సు కాజేసి పారిపోయాడు. నలుగురిలో జేబుకొట్టడం కంటె ఈ పద్ధతి చాలా మంచిది. ఇందులో సేఫ్టీ ఎక్కువ..." అన్నాడు ఉమాపతి.

"తలుచుకుంటే బాధగా ఉంది. పోయిన డబ్బు పదిరూపాయలే! కానీ పర్సు ఖరీదు పాతికదాకా ఉంటుంది." అన్నాను.

"నీ వేషాం డాబు చూసి నీదగ్గరింకా ఎక్కువ డబ్బుంటుందనుకుని ఇంత కష్టపడి ఉంటాడు. నువ్వు గోవిందరావు కథ వినగానే జాలిపడి - జేబులోంచి కొంత డబ్బు తీసి - ఇది దగ్గరుంచుకో - మిగతా డబ్బు మరెవరినుంచైనా అడిగి తీసుకో - అంటావని ఆశించాడు. అలా జరుగలేదు. ఈ నేరస్థుల్లో ఓ హిప్నాటిక్ పవర్ ఉంటుంది. ఎంత పెద్దకథ చెబితే అంత బాగా హిప్నటైజు చేయగలరు వాళ్ళు. కథ పెద్దదైన కొద్దీ నీలో అతడి పట్ల ఏకాగ్రత పెరుగుతుందన్నమాట.... ఏది ఏమైనా నీవదృష్టవంతుడివి.... పదిరూపాయల ఖర్చుతో ఓ అందమైన అమ్మాయి కౌగిలి సంపాదించావు..." అన్నాడు ఉమాపతి.

"నేనిప్పుడమ్మాయిల కౌగిలికోసం తపించిపోవడం లేదు. ఉద్యోగం వచ్చేదాకా ఇలాంటి పది రూపాయలు నాకెంతో విలువైనవి...." అన్నాను బాధగా.

ఉమాపతి వెంటనే నవ్వి - "అమ్మాయిల కౌగిలికోసం తపించిపోవడంవల్లనే కదా - నువ్వు పర్సుపోగొట్టుకున్నావు" - అన్నాడు. అనేసి ఊరుకోకుండా నన్ను కాసేపాట పట్టించాడు.

"ఏది ఏమైనా దొంగలు తెలివిమీరిపోతున్నారు. కొత్త కొత్త పంథాలు తొక్కుతున్నారు -" అన్నాను బాధగా.

ఉమాపతి నన్ను చూసి నవ్వుతున్నాడు.

నేనక్కణ్ణించి ఉక్రోషంగా బయటపడుతూ - "నీకూ ఇలాంటనుభవం అయితే అప్పుడు తెలుస్తుంది -" అన్నాను.

"నేను నీకులా తెలివి తక్కువవాణ్ణి కాదు..."

"నాకు సింపతీ చూపిస్తావని కథ చెపితే నన్ను పరిహాసం చేస్తావా? నాకా గోవిందరావు మళ్ళీ కనబడితే నిన్నూ ఓ పట్టుపట్టమని ప్రోత్సహిస్తాను. అప్పుడు చూస్తాను నీ తెలివి..."

"నా తెలివి చూడాలంటే నీకు గోవిందరావు కనబడనవసరంలేదు. సరిగ్గా రెండు నెలల తర్వాత కనిపించు" అన్నాడు ఉమాపతి.

అపుడు నేనా విషయం మర్చిపోవాలనుకున్నాను. కానీ రెండు నెలల తర్వాత ఉమాపతి నాకోసం కబురెట్టాడు.

వెంటనే వెళ్ళాను.

"గోవిందరావు గుర్తున్నాడా నీకు?" అన్నాడుమాపతి.

"నేను మర్చిపోవాలనుకున్న వ్యక్తిని మళ్ళీ గుర్తు చేస్తావా" అన్నాను బాధగా.

"నువ్వు మర్చిపోవాలనుకోలేదు. కనబడితే అతణ్ణి నాపై ప్రయోగించాలనుకున్నావు. మర్చిపోయావా? ఇప్పుడు నేను నీకు గోవిందరావు కనపడే ఉపాయం చెబుతాను..."

"ఏమిటది?"

"ఈ పుస్తకం చూడు -" అంటూ ఓ పుస్తకాన్ని నా కందించాడు ఉమాపతి.

నేనా పుస్తకం చూసి ఉలిక్కిపడ్డాను. అందులో ఉమాపతి వ్రాసిన కథ ఉంది. ఆ కథ నాకూ గోవిందరావుకూ మధ్య జరిగిన అనుభవం.

"ఇది కథగా రాశావా? ఎందుకు?"

"ఎందుకేమిటి? అదే నా తెలివి. గోవిందరావు, సునీత కలిసి తెలివిగా కథలల్లి ప్రజల్ని మోసం చేస్తున్నారు. వాళ్ళ మోసం గురించి పదిమందికీ తెలియబర్చి హెచ్చరించడం కోసమే ఈ కథ! గోవిందరావువంటి వాళ్ళ ఆట కట్టించడం కోసమే ఈ కథ...."

"అయితే?"

"నీ తెలివి నిన్ను మోసం చేసింది. నా తెలివి పదిమందిని హెచ్చరించడానికి పనికొస్తుంది...." అని నవ్వాడు ఉమాపతి.

"మరి గోవిందరావుని చూపిస్తానన్నావ్?" అన్నాను.

"గోవిందరావుని చూడాలంటే రేపట్నించి రోజూ ఈ పత్రికా కార్యాలయానికి వెళ్ళి సంపాదకుణ్ణి కలుసుకో.... అక్కడికేదో ఒక రోజున గోవిందరావు తప్పకుండా వస్తాడు...."

"ఎందుకు?"

"ఒకటి - తన పథకం అందరికీ తెలిసిపోయిందన్న బాధ..."

"పథకంతోపాటు తనూ బైటపడాలనుకోడు కదా!"

"అనుకోడు... కానీ...." అని ఆగి - "ఇంత పెద్ద పథకంలో అతడు నీనుంచి సాధించినది పదిరూపాయల క్యాషూ, పాతిక రూపాయలు విలువచేసే పర్సునూ..... అదే పథకం నుంచి నేను సంపాదించినది...." అని మళ్ళీ ఆగాడు ఉమాపతి.

"ఏమిటి నువ్వు చెప్పేది?"

"ఈ కథకు నాకు వచ్చిన పారితోషికమెంతో తెలుసుకుందుకు గోవిందరావు సంపాదకుణ్ణి కలుసుకుంటాడు. ఏ శ్రమా లేకుండా అతడికంటే పన్నెండున్నర రెట్లు లాభం పొందానని తెలుసుకుని కుమిలిపోతాడు. అతడిదాకా ఎందుకు? నీ నష్టం నాకు లాభం తెచ్చిపెట్టిందని నీ కేడుపుగా లేదూ?" అన్నాడుమాపతి.

నిజమే! నాకు పదిరూపాయలు పోయిందని బాధపడి ఆ కథ చెబితే - దాంతో నూట పాతిక రూపాయలు లాభం కొట్టాడుమాపతి.

ఈ ప్రపంచంలో ఒకో విశేషం కొందరికి లాభాలానూ, కొందరికి నష్టాలనూ కలిగిస్తుంది. కానీ అన్ని విశేషాలనూ తమ లాభానికే ఉపయోగించుకోగలవారొక్క రచయితలే ఏమో!

నేను చటుక్కున ఉమాపతికి దణ్ణం పెట్టి - "గురూ! నాక్కూడా కథలెలా రాయాలో నేర్పు...." అన్నాను.

"నీవంటి వాళ్ళు లేనిదే కథలు నాకెక్కణ్ణించి వస్తాయి నేర్పడానికి?" అన్నాడుమాపతి నవ్వుతూ.
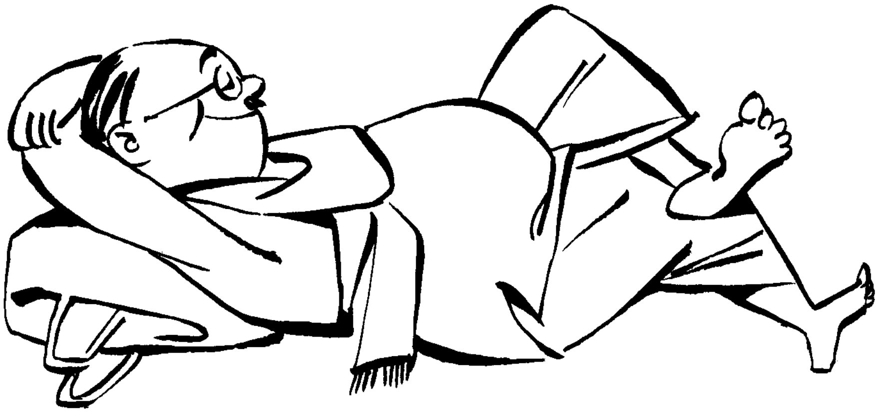
❧ ❧ ❧